

[Yvonne Herløv Andersen]

Dette er et storbyproblem, og hvis det havde været os muligt at få en rimelig ordening på børnetilskuddene, kunne vi have neutraliseret denne stigning i storbyerne. Det kunne have ladet sig gøre, og jeg synes, det er en skam, man ikke kan gøre det.

Så vil jeg sige til fremskridtspartiet, at det er jo ikke, fordi det har fundet de vises sten, at man nu har rettet sig efter det. Det er den økonomiske situation, som har påbudt os også at gå ind på det sociale område og spare. Og så vil jeg sige, at de, der kommer efter os, sikkert vil komme med meget kraftigere bud på de besparelser, der skal ske.

Dræbye (RV):

Efter afstemningerne vil lovforslaget for en stor del have ændret karakter, når det drejer sig om daginstitutionerne, og det har som væsentligste årsag, at det radikale venstre har afvist den meget store forringelse af børnefamiliernes vilkår, det ville være, hvis man afskaffede de særlige kommunale tilskud til nedbringelse af forældretaksterne, ud over hvad der er fastslået i de procentgrænser, der indgår i bilstandsloven. Det har vi fundet var så alvorlig en forringelse for børnefamiliernes, at der bestemt skulle siges fra.

Vi mener i øvrigt ikke, det er rigtigt, sådan som socialministeren nu har gjort forsøg på det, at gennemføre en ny, central styring af daginstitutionsområdet; tværtimod mener vi, at hvis vi på længere sigt skal nå frem til fornuftige styringsformer, må det være ved en yderligere decentralisering og ved i højere grad at lade forældrene tage ansvaret for driften af daginstitutionerne.

I den forbindelse skal jeg vedstå, at vi har fundet det forsvarligt – selv om det ikke er et forslag, som vi er kommet med – at foretage den forenkling omkring forældrebetalingen, som også betyder en fordyrelse for forældrene, nemlig at daginstitutionsforsældrebetalingen forøges til de 35 pct. Det er en forenkling, specielt på et enkelt område, nemlig når der er sammensatte og integrerede institutioner, idet man så ikke administrativt bliver nødt til at have numre på ryggen af børnene for at holde styr på, om det er børnehaverbørn eller fritidshjemsbørn, der er tale om, og det er faktisk en administrativ forenkling.

Man kan så spørge sig selv, som socialministeren har gjort det i Politiken i dag, og

som fru Yvonne Herløv Andersen også har gjort det, om man ikke i stedet for kunne have erstattet de kommunale tilskud med indførelse af særlige fripladsgrænser, og det er der én væsentlig begrundelse for at man ikke kan, nemlig at der findes familier med ganske normale indtægter med meget lave levestandarder, som ville få deres økonomi fuldstændig ødelagt, hvis socialministerens forslag gik igennem. Det er familier, som ligger over de fripladsgrænser, socialministeren har foreslået, som ligger over boligsikringsgrænsen, og som ligger over grænsen for modtagelse af børnetilskud, men som i øvrigt kun har to ufaglærte indkomster, hvoraf den ene kan være en arbejdsløshedsunderstøttelse. De ville få en markant forringelse af deres levevilkår, og vi ville være i den situation, at deres rådighedsbeløb til faste udgifter og underhold ville være af samme størrelse som det, man kunne få under bilstandsloven, også selv om man i øvrigt var i den situation, at bruttoindkomsten var over 225.000–230.000 kr. i 1983. Det ville være helt urimeligt at gennemføre dette, og derfor kan man ikke klare det ved hjælp af en ændring af fripladsgrænserne.

Jeg synes også, der er grund til at sige til socialministeren, at det grænser til det vildledende, når han i Politiken i dag skriver, at det er de partier, der går imod forbud mod kommunalt tilskud, som spærrer for indførelse af forhøjelse af fripladsgrænserne. Selv om fripladsgrænserne ikke kunne løse problemerne for den type af familier, som jeg omtalte, er situationen den, at der bestemt er et behov for justering på dette område. Socialministeren ved godt, at der ved en omfordeling inden for de udgifter, der er omfattet af L 3 og L 33, altså børnetilskudsloven og bilstandsloven, var et tilbud fra det radikale venstre om at medvirke til en opregulering af fripladsgrænserne, så det er altså ikke rigtigt, at det radikale venstre har spærret, men det er rigtigt, at socialministeren som betingelse for at foretage en sådan omfordeling stillede, at der også skulle opnås besparelser på området, og det var det radikale venstre imod. Det er den rigtige forklaring, og den kan ikke ændres af socialministerens artikler i aviserne.

Jeg skal så føje nogle bemærkninger til vedrørende den anden del af lovforslaget,